

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.23/2014/30. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év szeptember hó 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A befolyással üzérkedés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.45/2013/16. számú ítéletét ***megváltoztatja***.

A Dunaújvárosi Városi Bíróság 10.Bk.74/20084. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadság megszüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2013. november hó 6. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a fegyházbüntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. november 6. napján kelt 24.B.45/2013/16. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki befolyással üzérkedés büntetében (Btk. 256. § (1) és (2) bekezdés b) pont).

Ezért őt, mint többszörös visszaesőt 5 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható és a Dunaújvárosi Városi Bíróság 10.Bk.74/2008/4. számú ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a jogorvoslati nyilatkozatra fenntartott 3 napon belül súlyosításért, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen jelölte meg a büntetési tételkeretet, a felső határt és a középértéket, amely helyesen 2-8 év, a felső határ 12 év, a középérték pedig 7 év. A nagyszámú súlyosító körülmény miatt indokolatlannak tartotta a középértéknél enyhébb büntetés kiszabását.

A vádlott a 2014. március 3-án kelt beadványában arra hivatkozott, hogy nem ő az elkövető, nem az ő hangja van a hangfelvételen, hanem tanú1-é a Váci Büntetés-végrehajtási Intézet 98-as hatszemélyes zárkájából, ezért kérte, hogy a

Főügyészség vegyen tőle hangmintát. Beismerőnek nevezett vallomásában előadta, hogy tanú1 és tanú2 felhívták a tudakozót és megkérdezték tanú3 hozzátartozóinak számát, majd felhívták őket és 300.000 forintot kértek. Tanú3 hozzátartozói tanú1 hangját rögzítették, ezért tőle kell hangmintát venni, mert ő ártatlan.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 1126/2013/6. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés tartását indítványozta azzal, hogy azon nem vesz részt. Az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A tényállást megalapozottnak, de az indokolást részben iratellenesnek ítélte (7. oldal 5. bekezdés), mert 2011. január 12-én és 14-én nem, de 13-án 06,20-tól 18,50-ig dolgozott a bv. őrmester, és az I. emelet 11. számú helyen teljesített szolgálatot.

A bűnösségre vont következtetést okszerűnek, a minősítést törvényesnek tartotta és helyesnek ítélte, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetéskori Btk.-t alkalmazta. A büntetési tételkeret téves és a büntetés kiszabásakor nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a többszörös visszaesést megalapozó elítélésen túl is többszörösen büntetett előéletű és a cselekményt szabadságvesztés végrehajtása alatt követte el. Mindez indokoltá teszi a közép mértéket meghaladó büntetés kiszabását. A feltételes szabadság megszüntetése azonban mellőzendő, mivel a vádlott az 5. oldal utolsó bekezdésében feltüntetett összbüntetésből 2013. szeptember 26-án szabadult, feltételese 2014. november 21-én telik le, így nem helytálló az ítélet 12. oldal utolsó előtti bekezdésének azon része, hogy a vádlott feltételes kedvezménye alatt követte el a cselekményt. A súlyosító körülmények közül is mellőzendő a 11. oldal 6. bekezdése.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítását és az ítélet rendelkező részéből az első oldal alulról 3. bekezdése mellőzését, egyebekben helybenhagyást indítványozott.

A nyilvános ülésen a vádlott védője tárgyalás kitűzését, a hangszakértő meghallgatásával bizonyítás felvételét indítványozta.

Az indítvány elutasítását követően elsődlegesen bizonyítottság hiányában, másodsorban, mivel az elsőfokú bíróság anyagi jogszabálysértést követett el, mert hiányzik a tényállási elem, a vádlott felmentését, harmadsorban hatályon kívül helyezést indítványozott.

Érvelése szerint a vádlott védekezése következetes volt abban, hogy a cselekményt nem ő követte el, megnevezte a telefonáló személyeket és e körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy első alkalommal tanú4-et hívták fel, akinek rokonával tanú2 bűncselekményt követett el.

Az elsőfokú bíróság anyagi jogszabálysértését azzal indokolta, hogy az alapeset sem valósult meg, mert nincs szó hivatalos személy befolyásolásáról, arról, hogy hogyan intézi el a dolgot. Már a vádirati tényállás is hiányos és ehhez igazodóan hiányos a megállapított tényállás is, mivel az elkövetőnek azt kell mondania, hogy hivatalos személyt befolyásol és ezért kéri az előnyt.

A 487. oldali hangfelvétel anyagában az elkövető hivatkozik a felettesére, de azért, hogy majd akkor intézkedik, amikor feletteseinek nincsenek bent. Az 519. oldalon tanú5 által készített un. 6. - a szakértő által nem elemzett - felvétel is arról szól, hogy ő fog

intézkedni, úgy simítja el az ügyet, hogy beszél a verekedőkkel, milyen vallomást tegyenek. Feletteseiről itt sincs szó. tanú6 meghallgatása is azt igazolja, hogy a telefonáló csak saját magáról beszél. Önmagában az, hogy a telefonáló hivatalos személynek adja ki magát nem használható jelen ügyben, mert nem színlelt befolyásolásáról van szó, saját maga intézkedését ígéri, így ez nem ugyanaz, mint a hivatkozott BH-ban leírt eset.

Az anyagi jogszabálysértés álláspontja szerint indokolhat hatályon kívül helyezést, mert teljesen más irányú bizonyítási eljárás lenne indokolt. Kifogásolta, hogy tanú3 meghallgatásánál a vádlott nem volt jelen, holott a vádlott a tárgyalás megkezdése előtt bejelentette, hogy autója lerobbant, ezért az elsőfokú bíróság törvény ellenesen vett fel bizonyítást.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság helyt adott a vádlott és védője bizonyítási indítványának a szakértő meghallgatását illetően, majd indokolatlanul, a vádlotton kívülálló okból, nem került sor a bizonyítás felvételére. Az újonnan kitűzött tárgyalási napnál pedig nem volt meg a tárgyalási időköz. Ezen túlmenően utalt az iratellenes megállapításokra, a tévedésre, amit igazol az, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül hívta fel a büntetési tételt és a feltételes szabadság megszüntetésére is tévesen került sor.

Az utolsó szó jogán tett felszólalásában a vádlott állította, hogy „tényleg nem ő” követte el a cselekményt.

Az ítélet tábla a kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta.

A másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványt az ítélet tábla, mint szükségtelent elutasította. Új médiatechnikai szakértő kirendelése nem indokolt, a nyomozás során beszerzett szakértői vélemény megalapozott, aggálymentes, az elsőfokú eljárás során sem merült fel új szakértői vélemény szükségessége. A szakértő meghallgatásával kapcsolatos védői kifogásra reflektálva jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy általános az a bírói gyakorlat, hogy a bizonyítási eljárás előrehaladásával, az idő eltelte miatt egyes, korábban elrendelt bizonyítás szükségtelenné válik, ezért nem róható az elsőfokú bíróság terhére, hogy a szakértő meghallgatásától eltekintett.

Törvényes volt a vádlott távollétében tanú3 tanúkénti meghallgatása. Az elsőfokú bíróság betartotta a Be. 281. § (5) és (8) bekezdésében írtakat, a tisztességes eljárás követelményeit, a tanú meghallgatásakor a vádlott védője jelen volt, a következő tárgyaláson a vádlott megismerte tanú3 vallomását, arra észrevételt tehetett.

Nem sértette meg az elsőfokú bíróság a nyolcnapos tárgyalási időközre vonatkozó eljárási szabályt sem.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást megfelelő körben, kellő részletességgel folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás történeti része megalapozott, személyi része azonban kiegészítésre szorul.

Az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma szerint azzal egészíti ki, hogy a 3. oldal utolsó bekezdésében rögzített összbüntetést a vádlott 2008. augusztus 7-én kezdte el tölteni, a büntetésből 2013. szeptember 26-án feltételes szabadságra bocsátották.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, így a Be. 352. § (2) bekezdésre értelmében irányadó volt a másfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok közül melyeket, mely körben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely körben, miért nem tartott valónak.

A vádlott tagadásával szemben törvényesen alapította a tényállást tanú6, tanú5, tanú3 tanúk vallomására, a hangfelvétel anyagára és az ezt mindenben alátámasztó objektív igazságügyi médiatechnikai szakértői véleményre, valamint az okirati bizonyítékokra.

E körben utal arra az ítélet tábla, hogy a védő a fellebbezés indokolásában a bizonyítékok köréből csak egyes bizonyítékokat emelt ki és nem azok egészének összevetését végezte el.

Tanú5 a vádlott hangját a tárgyaláson határozottan felismerte, mint azon személyét, akivel büntetés-végrehajtási alkalmazottként telefonon beszélt.

Az igazságügyi szakértői vélemény a vádlott személyében 90 százalékos bizonyossággal azonosította a beszélgetéseken hallható férfihangot. Kifejtette, hogy a 90 százalékos azonosság a kriminalisztika területén általában az elérhető maximum, a száz százalékos azonosság általában nem jelenhető ki. Erre tekintettel pedig a szakértői vélemény aggálytalanul elfogadható.

Tanú2-t pedig a szakértő, mint telefonálót kizárta.

Tanú1-et a vádlott korábban meg sem említette, neve csak utóbb, már az ítélet meghozatalát követően merült fel.

Tanú6 az ítélet 6. oldal 2. bekezdésében iratszerűen rögzített vallomását azonban ki kellett egészíteni azzal, hogy a nyomozati iratok 55. oldalán olyan nyilatkozatot tett, mely szerint a telefonáló azt mondta, hogy amennyiben nem teszik meg, amit kér, el tudja intézni, hogy a gyerek sok évet fog kapni.

Az okirati bizonyítékok igazolják, hogy a bv. őrmester a ... Fegyház és Börtönben teljesített szolgálatot, miként arra a főügyészi indítvány helyesen utalt. Iratellenesen került megállapításra az ítélet 7. oldal 5. bekezdésében, hogy 2011. január 13-án a bv. őrmester nem dolgozott, mivel a nyomozati iratok I. kötet 281. oldala azt rögzíti,

hogya a bv őrmester 2011. január 12-én és 14-én nem dolgozott, de 13-án 06,20-tól 18,50-ig az I. emelet 11. számú szolgálati helyen dolgozott.
Okirati bizonyíték igazolja azt is, hogy a telefonáló által hivatkozott verekedésre tanú3 és tanú7 között nem került sor.

A fenti bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, zárt logikai láncolatot alkotnak, egy irányba, a vádlott bűnösségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a más általi elkövetés lehetőségét.

Így nem fogadható el a vádlott azon újabb védekezése, amely tanú1-ben jelöli meg az elkövetőt.

A védői fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja, a vádlott védekezésének elfogadását célozza, amely a megalapozott tényállás miatt a perrendi szabályok értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A cselekmény minősítése törvényes, helyes az elkövetéskori Btk. alkalmazása és a jogi indokolás is helytálló.

E körben az ítélőtábla annyi kiegészítést tartott szükségesnek, hogy az elkövetőnek az elkövetés módját nem kell közölni ahhoz, hogy megvalósuljon a bűncselekmény, elegendő, ha nyilvánvaló az, hogy a hivatalos személy befolyásolása útján lehet elérni, hogy hivatalos eljárás ne induljon tanú3 ellen.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott BH nem szó szerint felel meg a jelen ügynek, de Tanú6 idézett vallomás alapján illeszkedik jelen ügyre.

A büntetés kiszabása körében irányadó anyagi és tárgyi bűnösségi körülményeket részben sorolta fel helyesen az elsőfokú bíróság.

A súlyosító körülmények azok, amelyek pontosításra szorulnak.

Az ítélőtábla a súlyosító körülményként értékelt sokszorosan büntetett előéletet és a helyesen megállapított többszörös visszaesői minőség helyett súlyosítóként azt értékelte, hogy a vádlott a többszörös visszaesést megalapozó elítéléseken túl is többször volt már büntetve.

Ugyanakkor mellőzte a súlyosító körülmények köréből, hogy a vádlott a cselekményt feltételes szabadság tartama alatt követte el, mivel nyilvánvalóan téves megállapítás.

A vádlottra kiszabott büntetés neme és mértéke megfelelő, annak ellenére, hogy helytálló az az ügyészi és védői hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a büntetési tételkeret felhívásakor, mivel a Btk. 256. § (2) bekezdés b) pont szerinti minősítéshez két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés büntetés társul, amely a vádlott vonatkozásában két évtől tizenkét évig terjedő tételkeretre emelkedik. Ennek a középértéke helyesen nem négy év tizenöt nap, hanem hét év.

Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság indokolása szerint az általa felhívott középértéknél súlyosabb büntetés kiszabását tartotta szükségesnek, ez az indokolása a téves tételkeret és középérték feltüntetése miatt nem indokolhatja a büntetés súlyosítását.

A cselekmény tárgyi súlya, a vádlott alanyi bűnösségének foka, a részben változott bűnösségi körülmények nem indokolják a középértéket elérő vagy azt meghaladó tartamú büntetés kiszabását.

Az 5 év 6 hónap fegyházbüntetés arányos és a büntetés céljának megfelelő büntetés, nem indokolt a kiszabott büntetés lényeges súlyosítása. Ugyanakkor az ítélőtábla nem látott törvényes lehetőséget az enyhítésért bejelentett, de nem indokolt fellebbezés elfogadására, a büntetés lényeges enyhítésére sem.

A végrehajtási fokozat meghatározása, a közügyektől eltiltás kiszabása és tartama, a vádlott feltételes szabadságból történő kizárása törvényes, miként a bűnügyi költségről való rendelkezés is.

Nyilvánvalóan tévesen került az megállapításra, hogy a vádlott nem a feltételes szabadságra bocsátása alatt követte el a bűncselekményt, hanem a szabadságvesztés végrehajtása alatt, mivel a vádlottat 2013. szeptember 26-án bocsátották feltételes szabadságra, az elkövetésre pedig 2011. január 13-án került sor. Ezért a Dunaújvárosi Bíróság hivatkozott ítélete kapcsán engedélyezett feltételes szabadság megszüntetését mellőzni kellett.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb

- törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott 2013. november 6. napjától került előzetes letartóztatásba, ezért az ezen naptól a mai napig általa előzetes letartóztatásba töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a régi Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2014. év szeptember hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Halász Irén sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.45/2013/16. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.23/2014/30. számú ítéletében írt változtatással 2014. év szeptember hó 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év szeptember hó 10. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Czibere Éva
tisztviselő